

Xarlotades i documentals

El Museu del Cinema projecta aquest dies (fins al 28 de febrer) quatre xarlotades. La definició no té cap ànim despectiu: *Reflexos de Chaplin* és el resultat de l'encàrrec a quatre cineastes gironins d'una peça audiovisual inspirada en l'actor i director Charles Chaplin, que va encarnar l'entrançable personatge de Charlot. Albert Serra fa créixer la seva mitologia (o la dilapida) amb una autèntica astracanada protagonitzada per un grup de brètols-terroristes que, en lloc d'anar metralleta en mà, s'apunten i es disparen amb una càmera. Isaki Lacuesta ens escatima el seu indubtable talent cinematogràfic amb un pla-seqüència de l'extraordinària ballarina i coreògrafa alcoiana Sol Picó que té més de videoart que de curtmetratge de creació d'inspiració chapliniana. Pere Vilà, amb una peça melangiosa i subtil, sembla el cineasta que s'ha pres més seriosament l'encàrrec, però barreja massa coses en molt poc temps; les seves creacions visuals millorarien si s'alliberés de transcendentalisme i busqués contenció i unitat. En el costat oposat es troba Lluís Hereu, autor d'una peça humorística molt lleugera que, malgrat que connecta amb la revulsiva defensa chapliniana dels marginats i els rodamóns –que li va valer l'acusació de comunista–, queda com una transcripció massa literal que no aconsegueix transcendir l'anècdota.

El Cinema Truffaut va estrenar el documental *El somni* (2008), òpera prima de Christophe Farnarier, director de fotografia d'*Honor de cavalleria* i gironí d'adopció. En alguns moments s'insinua la possibilitat que aquest film pugui contenir l'alè èpic d'un *western* crepuscular trasplantat al Pirineu: les confessions nocturnes dels pastors a la vora del foc, les nits al ras, els ramats travessant paisatges desolats. Però les imatges (belles en alguns casos), no tenen prou guix. Tot

funciona per acumulació i es fa reiteratiu. Retratar un món que desapareix no és senzill; no n'hi ha prou de posar una càmera al davant. El retrat del pastor transhumant guanya força a cop de reneç o quan ens explica que cada racó del paisatge és un món amb les seves pròpies lleis, ignorades pels ministres d'agricultura i ramaderia; però es desinfla quan ens endossa quatre tòpics suats sobre Bush o Bin Laden.

El deficient so del film permet comprovar com avui es tendeix a sobrevalorar l'operador de càmera i a menystenir el tècnic de so. Recordo que un cap de documentals de TV3 em va comentar que estava disposat a emetre films amb imatges borroses, desenfocades o negres com la nit, però que mai no n'emetria una on costés entendre el que diuen els personatges. A *El somni*, sovint els subtítols en castellà salven la comprensió.

El jurat del Fons de Creació Audiovisual, impulsat per ARPAGI, Diputació i Ajuntament de Girona, va deixar desert el premi amb major dotació (8.000 euros per a curt cinematogràfic en 35 mil·límetres) perquè els guions tenien un nivell molt baix. Afortunadament, els diners es van repartir entre els projectes en vídeo. La decisió vol esperonar els futurs aspirants a cuidar el guió. Sembla que els projectes eren anodins i poc treballats. Ja diuen que el guió és per traïr-lo, però per això, cal tenir-lo.

Material sensible

El programa *Material sensible* del Canal 33 ha permès descobrir al gran públic les interessants pel·lícules familiars de dos cineastes amateurs gironins: Joaquim Palau i Joan Boladeras. De l'escalenc Palau hi vam assaborir imatges d'improvisats balls pop a la pineda de la platja d'Empúries, de vells naufragis, de l'allau turística o de les teranyines carregades de sardina arribant a port. Del gironí Boladeras, les escenes d'un càmping naturista de la costa francesa o les nostàlgiques filmacions del darrer viatge del Tren d'Olot. Modestos cronistes de la càmera, l'obra dels quals cal preservar, reivindicar i, sobretot, projectar.

RdGLINK Podeu trobar l'enllaç d'aquests vídeos a www.revistadegirona.cat